

Da mi je gospá P[esjakova]. povedala, kaj si jej pisala, tó si lahko misliš sama; midva nemava skrivnosti mej soboj.

Da se pri Vas pisma še vedno kontrolirajo in sicer tudi moja, tó me v serce bolí in vidim, da bodem *moral* opustiti dopisavanje s Toboj, ki mi služi v veselje in tolažbo. Hudó bi mi najmerj bilo, ko bi imela Ti kedaj zbog mene slišati le jedno hudo besedo! Povedi mi torej, prosim, kar odkrito, kaj naj storim.

Kedar izbereš Schiller-ja, pošljem Ti sopet kaj zanimivega, ako smém! Za Tvojo prilogo v pismu — poljubljam rokó!

Kedar pišeš Ti meni, *nikedar* ne pečati pisma; denašnje se mi je vse raztergalo, ko sem je odperl.

Piši mi k' maiu. Od Tebe me zaníma vse!

Vsi moji Te pozdravljajo in osobito še jaz, Tvoj

Josip.

(Konec prihodnjič.)

IGO GRUDEN:

POGLEDAL SEM TI...

Pogledal sem ti v žalostne oči,
v njih videl sem svoj žalostni obraz —
in nisem vedel, kdo si ti in kdo sem jaz,
in vedel ne, če kdo od naju govori.

O, tvoja žalost je kot tihi plašč noči,
kot tek zakletih, v molk zajetih rek;
čez reko krikni v noč: samó tvoj jek
se vil bo, vpil in se lovil vsevprek,
kot v vetru cvet razbil se v molk noči.

Pogledal sem ti v žalostne oči,
prišla je solza in zakrila moj obraz —
in vse sem vedel: kdo si ti in kdo sem jaz,
in kdo od naju v gluho noč ihti.

*Vi se še drignate - draboma
brste iz ženske megle van
Peto, 24. 12. 1920*